

[Energiministeren]

med virksomhedsdrift; det er uundgåeligt. Det vil det initiativ, der ligger bag dette folkecenter, også komme til at gøre. Hvis det skal resultere i bæredygtige, konkurrencedygtige, selvfungerende arbejdspladser, så vil det også have at gøre med virksomhedsdrift, der selvfølgelig skal være rentabel. Generelt er min indstilling naturligvis den, at det er kun ting, der kan betale sig, der kan føre landet ud af krisen, og det gælder også på området omkring nye vedvarende energiteknologier. Derfor er det en både/og-situation, som fru Lone Dybkjær også rigtigt var inde på.

Jeg tror, dette er nok, fordi i øvrigt blev regeringens stillingtagen til dette klart nok udtrykt i første omgang.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til det energipolitiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om menighedsråd.

[Af Steffensen (KrF) m.fl.]

(Lovforslag nr. L 166. Fremsat 24/3 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kirkeministeren (Tove Lindbo Larsen):

Det fremsatte lovforslag foreslår åbnet mulighed for, at menighedsråd med provstiu- dvalgets godkendelse kan ansætte og lønne sognemedhjælpere.

Umiddelbart ved gennemlæsningen af forslagens paragrafændringer får man indtryk af, at forslagsstillerne ikke kender den betænkning om en sognemedhjælpsordning,

der blev afgivet i 1979 efter et omfattende udvalgsarbejde. Imidlertid fremgår det af bemærkningerne og bilagene til lovforslaget, at man ikke blot kender betænkningen, men også bruger den som støtte for lovforslaget.

Ligheden mellem lovforslag og betænkning er imidlertid for mig at se svær at finde. Med dette lovforslag skruer vi tilbage til en tid, hvor alle kunne tale om sognemedhjæl- pere og enhver forstå herved, hvad man ville. For at trække dette begreb ud af den tåge, det befandt sig i, nedsatte den daværende kirkeminister i 1974 sognemedhjælperudval- get med professor Børge Diderichsen som formand. Udvalget bestod i øvrigt af en teo- logisk professor, en biskop, repræsentanter for Den Danske Præsteforening og fra Landsforeningen af Menighedsrådsmedlem- mer.

Jeg anser udvalgets arbejde for særdeles seriøst, og det forekommer mig unægtelig at være en fejltagelse at ville lovgive hen over hovedet på dette arbejdsresultat.

Jeg vil gerne tilkendegive, hvad der skiller lovforslaget fra betænkningen, ved at omtale nogle af hovedpunkterne.

Sognemedhjælperbetænkningen forsøger klart at afgrænse sognemedhjælperopgaverne til undervisningsopgaver, visse nøje afgræn- sede kirkelige omsorgsopgaver og forskellige administrative funktioner.

Med god grund, ja, nærmest som en selv- følge, udskilles opgaverne inden for social- forsorgen, som ikke vedrører kirkens offent- ligt betalte apparat. Tilsvarende gælder det med hensyn til plejemæssige opgaver, diako- ni.

Lovforslaget derimod indeholder ingen begrænsninger. Efter bemærkningerne skal sognemedhjælperne endda kunne antages til sociale opgaver.

Egentlig kunne jeg slutte her, for det siger sig selv, for mig i hvert tilfælde, at det ikke er et grundlag at diskutere sognemedhjælpere på, men for en fuldstændigheds skyld skal jeg nævne endnu et par punkter.

Efter betænkningens forslag kræves til op- rettelse af sognemedhjælperstillinger med undervisningsmæssige opgaver, at der er enighed mellem menighedsråd og præst, og at oprettelsen godkendes af kirkeministeriet efter indhentet erklæring fra biskoppen. Den- ne lidt tunge, lange vej er begrundet i, at vej- ledningen i kristendomsforståelse er en del af